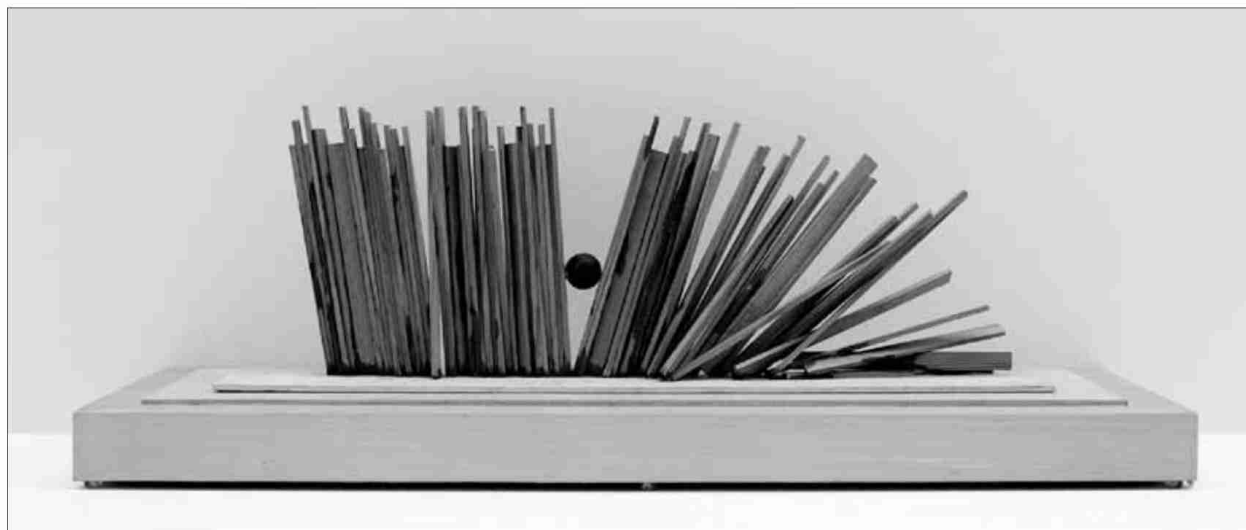

Exposicions **Conxita Oliver**

Monòleg interior

Miguel Rasero
Espai Volart
Fundació Vila
Casas
Ausiàs Marc, 22
Barcelona
Fins al 25 de juny

En l'obra de Miguel Rasero sempre hi ha estat present un discurs de sostinguda inestabilitat

Negre versus blanc

Al llarg de la seva trajectòria, Miguel Rasero (Doña Mencía, Còrdova, 1955, instal·lat a Barcelona des de la seva adolescència) ha abordat successivament sèries molt diverses, producte del seu afany de recerca i d'investigació. Les natures mortes dels anys vuitanta, fent del collage matèria pictòrica, recreaven la plasticitat de Cézanne i el lirisme de Morandi, i més tard aprofundien en el món subterrani de la natura. Al final dels noranta deixa de banda la temàtica vegetal —arrels, tubèrculs, tiges, fruits...— per tal d'incidir en una figuració classicista, directament sorgida de la tradició pictòrica —pallassos, malabaristes, equilibristes, arlequins picassians...—, personatges i escenes del món de la faràndula en impossibles i inestables situacions; protagonistes d'accions dramàtiques forçats a positures

arriscades i perilloses. Alhora comencen a sorgir desafidores construccions simbòliques de fustes apilades i entrellaçades amb esferes en flotació —a manera de laberints— que mantenen un difícil equilibri, així com ingràvides xarxes, malles i gàbies de tancament; estructures fràgils i precàries que incorporen un discurs de sostinguda inestabilitat per evocar la incertesa de l'existència. Els escenaris buits, metafísics, dominats pels fons negres abismals, ens remetien a la pintura barroca espanyola, a un tenebrisme místic que connecta amb el pensament contemporani per les al·legories que planteja sobre l'individu i la seva fragilitat, els límits i les fronteres, els fluxos i les relacions.

Al final de la dècada del 2000, la seva obra fa un gir substancial; dona per finalitzada la sèrie negra i inicia la *suite* blanca

que trenca una etapa fosca i barroca. L'anterior proposta pictòrica de complexes composicions amb taulons de fusta suspesos en controlats desequilibris ha evolucionat cap a estructures essencials amb una construcció material cada vegada més volumètrica i corpòria que mostra més voluntat per la construcció dels espais. Partint del neoplasticisme de Mondrian, del constructivisme de Malevix i de les apropiacions i acumulacions de Schwitters, estructura unes austeres composicions escultòpictòriques en què el blanc és el protagonista. Amb materials reciclats i a còpia de coordenades verticals i horitzontals construeix uns tancaments emblanquinats —evocant Andalusia— damunt dels quals incorpora lleugeres arquitectures de fusta de colors empoïsegats que tracten la relació entre inte-

rior i exterior, dins i fora. *Monòleg interior*, comissariada per Glòria Bosch, aplega una cinquantena d'obres entre pintures, dibuixos, maquetes i obres en volum que tracen un recorregut per la creació de Rasero. Articulat a través de les sèries negra i blanca, el trajecte s'inicia amb l'obra *Sense títol*, del 1975, i de clar influx ponçorià; una obra de caràcter surrealista i existencialista que palesa les influències i llegats que ha anat sintetitzant l'artista en la seva evolució. Encara que a primer cop d'ull sembli que entre totes dues sèries no hi ha nexes en comú, existeix un mateix fil conductor en una continuïtat natural. La fusta —ja sigui representada com real—, la geometria ordenadora i la recerca de l'equilibri són els denominadors d'un univers que ens parla de la construcció i la desconstrucció constant. *